

Kære Birthe Rønn Hornbech. Og medlemmer for udvalg af udlændinge og integrationspolitik. 07-01-2008

Lørdag gik jeg sammen med ca. 200 mennesker, på en march vandring, for mulighed for et liv i frihed for de afviste asylansøgere fra Irak. Vi gik 10 km fra Sandholmlejren og til Hillerød, hvor der i Hillerød kirke var en forbøns gudstjeneste for alle. Det vi samledes om var en sag alle kender til, og sikkert arbejder for? En sag/tur til støtte for en gruppe mennesker der er kommet i klemme i systemet, og som er endt på den forkerte side af et valg. Der er mange mennesker der mener, de er havnet i en meget ulykkelig situation. Dette arrangement skete med initiativ og opbakning fra de 12 Hillerød præster, som jeg har stor sympati og respekt for, det de gør for disse mennesker varmer ind i mit hjerte, for så er der dog mennesker i vores land der har et hjerte af kød og blod. nogen i vores samfund tør se disse mennesker der er låst fast i et gyldent bur, som et medmenneske, for hvordan kan nogen overhovedet tænke på at ville sende andre tilbage til det land, hvor vi selv var med i krigen, et land som Irak med stadig stor risiko for forfølgelse kidnapning og død og bombning? De mennesker som er blevet forsøgt passiviseret, fordi de ikke frivilligt har valgt at adlyde at rejse den mulige død i møde. Nogen af denne gruppe er oven i købet kristne, de er i meget stor risiko yderligt grundet at de har opholdt sig så længe i Danmark. Burde den gruppe ikke udefra etik og medmenneskelighed have fået asyl for længst? Vi snakker om Næstekærlighed ført ud i praksis. Jeg syntes ikke det er til at forsvare det vi gør mod de mennesker. Syntes I/du? det er dog en rimelig lille gruppe mennesker vi taler om, jeg tror vores samfund ville kunne bære at tage imod disse ulykkelige mennesker uden at lide afsavn?

Venlig hilsen Annie Brostrøm